

Arrest

nr. 283 951 van 27 januari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^e KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 8 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 22 maart 2021, diende op 23 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 16 september 2020 in Bulgarije (Eurodac).

1.2. Op 8 september 2022 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker door aangetekende brief van 9 september 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 23/03/2021

U werd gehoord in een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 1 juni 2022 van 14:00 uur tot 17:15 uur, bijgestaan door een tolk die het Pashtoe machtig is. Uw advocaat Annelore VANGENECHTEN loco voor advocaat Oriane TODTS was de gehele duur van het persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Kalai Qazi Mandrawer gelegen in het district Qarghayi in de provincie Laghman. U bent Tadjiek van etnische origine en u hangt het soennitische geloof aan. U ging tot de vijfde graad naar school maar moest toen stoppen om uw moeder in het huishouden en uw vader in de landbouw te helpen.

Ongeveer twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan begon uw vader als chauffeur voor de plaatsvervangende directeur van de inlichtingendienst, genaamd J.H., in Kunar provincie te werken. Toen hij op een donderdag- of vrijdagavond, twintig dagen voor Eid al-Adha in 2020, met verlof naar huis kwam, stonden de taliban diezelfde nacht nog bij jullie huis. Uw vader opende de deur en ging naar buiten. Bij het horen van gewerschoten, beval uw moeder u te vluchten naar het huis van uw maternale oom in een nabijgelegen dorp. De volgende ochtend zei de vrouw van uw oom dat uw vader was neergeschoten door de taliban en bleef u twee dagen bij uw oom. Daarna keerde u terug naar huis en na drie nachten kwamen de taliban opnieuw langs bij jullie thuis. Toen uw moeder het geklop op de deur hoorde, stuurde ze u weer naar het huis van uw maternale oom. De volgende ochtend kwam ook uw moeder naar het huis van haar broer en vertelde ze dat de taliban de deur hadden opengebroken en op zoek waren naar u. Ze hadden haar gezegd dat u hen moest vervoegen, zoniet zouden ze hetzelfde met u doen als ze met uw vader gedaan hadden. Uw maternale oom nam contact op met een smokkelaar en diezelfde avond nog wist u te ontsnappen uit uw land.

U verliet vijftien dagen vóór Eid al-Adha van 2020, zijnde vijftien dagen vóór 31 juli 2020, Afghanistan. U reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België. U kwam op 22 maart 2021 aan in België waar u op 23 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Ter staving van uw verzoek bezorgt u uw originele taskara, de taskara van uw vader en twee brieven van de malik en de dorpsouderen waarin de dood van uw vader en uw problemen worden bevestigd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst blijkt uit de gegevens in uw administratief dossier dat u eerder op 16 september 2020 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Bulgarije (Brief van Dublin Unit Bulgarije dd. 11/05/ in het administratief dossier). Evenwel gevraagd of u eerder in een ander land asiel aanvraag, stelt u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat er enkel vingerafdrukken werden afgenomen in Bulgarije (Verklaring DVZ, punt 22). Zelfs tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS blijft u dit volhouden, ofschoon u expliciet gevraagd wordt of u ook geen asiel in Bulgarije aanvraag (CGVS, p. 16). U heeft daarnaast nog verschillende andere EUlanden doorkruist zonder er bescherming aan te vragen (Verklaring DVZ, punt 37). U geeft aan onderweg gehoord te hebben dat België een goed land is voor vluchtelingen en Frankrijk en Italië zouden geen verblijfplaatsen aan vluchtelingen geven (Verklaring DVZ, punt 31). Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland.

Dat u zich aan de procedure onttrokken heeft in Bulgarije en helemaal doorgereisd bent tot in België, is een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. U bent er immers niet in geslaagd het Commissariaat-generaal te overtuigen van uw problemen met de taliban. Uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zijn weinig overtuigend.

Vooreerst kan er geen geloof worden gehecht aan de beweerde problemen van uw vader met de taliban. Ongeveer twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan zou uw vader begonnen zijn als chauffeur voor J.N., het plaatsvervangend hoofd van de inlichtingendienst in Kunar provincie. U bent echter heel vaag over het werk van uw vader en kan hier, ondanks dat u de oudste zoon in een gezin van vier kinderen zou zijn en reeds 18 jaar oud geweest zou zijn ten tijde van deze problemen, weinig informatie over geven. Op de vraag meer uitleg te geven over wat deze inlichtingendienst precies deed, kan u geen antwoord geven (CGVS, p. 12). Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud nogmaals gevraagd wordt iets meer over die inlichtingendiensten in Afghanistan te vertellen, stelt u opnieuw verder niets te weten. U heeft bovendien geen idee binnen welk directoraat deze inlichtingendiensten opereerden. Gevraagd of u ooit van het National Directorate of Security (NDS) heeft gehoord, claimt u plots dat uw vader niet voor de NDS maar voor de nationale politie zou gewerkt hebben (CGVS, p. 13). Het is vreemd dat u stelt dat uw vader als chauffeur voor de inlichtingendienst werkte maar eigenlijk de nationale politie bedoelt. De inlichtingendienst of NDS in Afghanistan is namelijk een geheel andere entiteit dan de Afghaanse nationale politie (informatie administratief dossier). Bij DVZ heeft u het over de plaatsvervangende directeur van de informatiedienst in Kunar (Vragenlijst, punt 5). Bovendien vermeldt het document van de dorpsouderen en malik van uw dorp ter bevestiging van uw vader zijn dood expliciet dat uw vader als chauffeur van de adjunct directeur van de National Directorate of Security in Kunar werkzaam was. Dit wilt met andere woorden zeggen dat uw vader toch werkzaam zou geweest zijn voor de NDS en niet de Afghaanse nationale politie. Dat u stelt dat uw vader zeker niet voor de NDS werkte maar voor de nationale politie terwijl het document van de dorpsouderen en de malik wel degelijk spreekt over de NDS, is hoogst eigenaardig. De vaststelling dat u een document neerlegt waarvan de inhoud niet strookt met uw verklaringen, doet niet alleen afbreuk aan de bewijswaarde van dit document, maar ook aan uw voorgehouden profiel en algehele geloofwaardigheid op zich.

Uw vader zou chauffeur geweest zijn voor de plaatsvervangende directeur J.N. en samen met deze naar de verschillende districten in Kunar gereden zijn om de veiligheidsposten te controleren en na te gaan of de soldaten genoeg eten en materiaal kregen (CGVS, p. 13-14). Naar welke plaatsen ze reden, weet u niet. Even later heeft u het dan weer over het volgen en controleren van de militaire officieren en het nagaan of er voldoende eten en materiaal geleverd werd aan de politie. U blokt vervolgens verdere vragen meteen af door op te werpen dat u hier niet meer info over heeft (CGVS, p. 14). Wie de directeur van de inlichtingendienst in Kunar provincie was, kan u niet zeggen (CGVS, p. 13). Verder heeft u geen idee of er nog andere chauffeurs waren zoals uw vader die voor prominente personen van de inlichtingendienst rondreden. Soms zouden andere soldaten uw vader en de plaatsvervangende directeur vergezeld hebben maar waarom weet u ook niet (CGVS, p. 14). Voorts heeft u geen documenten die het werk van uw vader kunnen staven. Dit zou te moeilijk geweest zijn om te verkrijgen vanuit Afghanistan. Nochtans was het wel mogelijk om via uw maternale oom de taskara van u en uw vader en de twee brieven acht dagen voor uw persoonlijk onderhoud te verzenden per post (CGVS, p. 15).

Uw vader zou teruggekomen zijn van zijn werk met verlof op een donderdag- of vrijdagavond, twintig dagen voor grote Eid. Diezelfde avond nog zou de taliban naar jullie huis zijn gekomen en uw vader vermoord hebben (CGVS, p. 16-17). Hoe de taliban te weten zouden zijn gekomen dat uw vader met verlof naar huis zou gekomen zijn en wie hen zou hebben kunnen ingelicht hebben, weet u niet (CGVS, p. 18). Hoeveel talibanleden naar jullie huis kwamen weet u ook niet, niemand zou dit gezien hebben. Het is heel eigenaardig dat net diezelfde avond dat uw vader thuis kwam met verlof, de taliban aan jullie deur zouden staan. Temeer u zelf stelt dat de taliban niet in uw dorp verbleven (CGVS, p. 9). Voordien zouden de taliban nooit bij jullie zijn langs gekomen en nooit uw vader gezocht hebben (CGVS, p. 17). Waarom de taliban bovendien uw vader zouden vermoorden kan u ook niet zeggen. U stelt zelf dat uw vader geen hoge ambtenaar van de overheid of commandant was maar gewoon een chauffeur was (CGVS, p. 18). Gevraagd of u weet heeft van andere leden van de inlichtingendienst die eerder gedood werden door de taliban, kan u niemand benoemen. Het is ongeloofwaardig dat de taliban uw vader als chauffeur zouden vermoorden terwijl andere leden van de inlichtingendienst, zoals de plaatsvervangende directeur zelf en

andere prominente leden binnen de inlichtingendienst, niet gevisieerd zouden worden. Tevens zou de overheid op de plaats van de moord van uw vader zijn langsgekomen en foto's en dergelijke gemaakt hebben maar documenten hiervan heeft u niet (CGVS, p. 19). Het document van de malik en dorpsouderen ter staving van de dood van uw vader spreekt verder nog over het gegeven dat de taliban ook diezelfde avond u trachtten te vermoorden. Nochtans haalt u hier zelf niets over aan. U claimt enkel dat de taliban uw vader die avond vermoordden en uw moeder u bij het horen van de gewerschoten al beval het huis te verlaten. Toen de taliban de tweede keer bij jullie huis langskwamen, zouden ze naar u gevraagd en gezocht hebben (CGVS, p. 17).

Over de kwestie dat u diezelfde avond van de moord op uw vader al het doelwit van de taliban zou geweest zijn, maakt u geen melding. Dat ze u enerzijds zouden willen vermoorden en anderzijds zouden willen rekruteren, valt toch wel moeilijk met elkaar te rijmen.

Daarnaast kunnen uw verklaringen over uw gedwongen rekrutering door de taliban het CGVS niet overtuigen. Waarom de taliban zouden gewild hebben dat u hen vervoegde, is onduidelijk (CGVS, p. 20). U claimt dat de taliban 's nachts in het dorp langskwam en mensen die voor de overheid werkten doodden (CGVS, p. 10). Echter zou u zelf als landbouwer gewerkt hebben en had u zelf niets te maken met de overheid (CGVS, p. 7). Dat u dan zou gevraagd zijn hen te vervoegen, is niet geloofwaardig. U geeft een voorbeeld van een jongen die landbouwer was en die reeds eerder zou zijn meegenomen door de taliban. Waarom ze hem meenamen weet u echter niet. Behalve hem heeft u geen weet van andere jongens die de taliban meenamen voor de machtsovername (CGVS, p. 10 en 20). Voorts zouden de taliban na hun tweede bezoek niet meer langs geweest zijn bij jullie thuis om naar u te vragen. De taliban zouden de malik van uw dorp één keer gevraagd hebben waar u was. Of de taliban daarna nog naar u op zoek gingen weet u niet. U heeft hier geen informatie over en heeft dit ook niet aan uw moeder gevraagd (CGVS, p. 22) Als ze zo graag wilden dat u hen zou vervoegen, dan is het vreemd dat ze niet meer bij u thuis naar u kwamen zoeken.

De door u beweerde rekrutering door de taliban strookt bovendien niet met de informatie die het CGVS heeft over rekrutering door de taliban. Immers, uit de beschikbare informatie in het rapport EASO, COI Report: Afghanistan: Recruitment by armed groups van september 2016 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf) blijkt dat een gedwongen rekrutering door de taliban zoals die door u beschreven werd, weinig gebruikelijk is in Afghanistan. De taliban maken namelijk zelden gebruik van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Uit deze informatie blijkt verder dat rekrutering door de taliban hoofdzakelijk gebeurt op vrijwillige basis door een gedeelde ideologische visie, omwille van werkloosheid, geldnood, beveiliging tegen andere gewapende milities enz. en dat dwang eerder een uitzondering vormt. De taliban hebben immers geen moeite om vrijwilligers aan te trekken en gaan zelden of nooit over tot het gebruik van dwang. Gedwongen rekrutering kan gebeuren in gebieden en op tijden waarin de taliban meer manschappen nodig heeft, maar dit gebeurt uitzonderlijk.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging.

De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara en taskara van uw vader vormen immers slechts een indicatie van uw en zijn identiteit. Aan de twee brieven van de malik en de dorpsouderen van uw dorp ter bevestiging van uw problemen kan voorts weinig bewijswaarde worden toegekend. Zoals reeds eerder aangehaald maakt deze brief melding van uw vader als chauffeur voor de adjunct directeur van de NDS in Kunar terwijl u zelf overtuigd bent dat uw vader voor de nationale politie werkte. Volgens de brief was uw vader de enige kostwinnaar van het gezin terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud meedeelde dat u zelf ook op de velden van andere personen werkte en hiervoor ook betaald kreeg (CGVS, p. 7-8). Deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw profiel en vluchtmotieven. Uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt bovendien dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. De opmerking op het gehoorverslag overgemaakt op 14 juni 2022 kan geen ander licht werpen op al het voorgaande. Het betreft namelijk enkel een toevoeging aan de naam van uw geboortedorp, Kalai Qazi Mandrawer. Deze opmerking doet echter geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare

informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijke voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een

situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag;
- Artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet;
- Artikel 47 van het EU-Handvest;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1.1. Aangaande het asielrelaas van verzoeker.

- Vooreerst wil verzoeker benadrukken dat hij in Bulgarije vreselijk werd mishandeld.

Verzoeker was zelfs niet op de hoogte van het feit dat hij er een verzoek om internationale bescherming had ingediend. Verzoeker stelt hierbij vast dat geen verzoek tot terugname werd verstuurd naar Bulgarije, hetgeen impliceert dat men erkent dat Bulgarije verzoekers om internationale bescherming op onmenselijke wijze behandelt.

- Aangaande zijn problemen met de taliban.

Verzoeker benadrukt dat hij dat ten tijde van de gebeurtenissen nog jong was. Afghaanse kinderen worden niet op de hoogte gehouden van de details van de werkzaamheden van hun vader. Het had zeer vreemd geweest had verzoeker zijn vader hierover ondervraagd. Verzoeker heeft alles gezegd wat hij wist.

Verzoeker volhardt dat zijn vader voor de inlichtingendienst van de politie werkte. Zijn werk bestond voornamelijk uit het controleren van checkposts, het controleren van de soldaten, verifiëren of ze nog genoeg voedsel hadden enzovoort. De dienst waarvoor de vader van de verzoeker werkte, was een onderdeel van de nationale politie, de inlichtingendienst van de nationale politie. Hij bevestigt uitdrukkelijk dat zijn vader niet voor de NDS werkte. Het Afghaanse politieapparaat bestond voor de machtsovername uit verschillende afdelingen, waaronder ook een inlichtingendienst.

Het was effectief onmogelijk om documenten hiervan naar België te versturen. Het was te gevaarlijk om naar het werk van verzoekers vader af te reizen en daar alle documenten op te vragen, temeer gezien de machtsovername van de taliban.

Wat het gegeven betreft dat de taliban op de hoogte waren van het verlof van de vader van de verzoeker, dient eraan te worden herinnerd dat de vader van de verzoeker iedere donderdagnamiddag terug naar huis keerde. Hij was niet éénmalig op verlof, maar kwam iedere week naar huis (donderdagavond – vrijdagavond). De taliban hebben dit op één of andere manier ontdekt.

Verzoeker werd zelf niet rechtstreeks bedreigd door de taliban. Het is wel algemeen gekend dat indien verzoeker thuis was hij ook door hen zou worden geïd. Waar de bestreden beslissing het vreemd vond dat de taliban hem wilde vermoorden én rekruteren, meent verzoeker dat dit normaal is. Hij weet niet wat de taliban precies wilden, enkel dat ze wraak nemen op de oudste zoon van overheidsmedewerkers. Mogelijks was de rekrutering een vals voorwendsel om hem zo te bereiken en te doden. Verzoeker kan het niet precies zeggen, hij weet enkel dat de taliban zeiden tegen zijn moeder dat ze hem wilden rekruteren.

De ervaring van verzoeker inzake gedwongen rekrutering week in praktijk af van de door de bestreden beslissing vooropgestelde methode. Daarenboven is de landeninformatie waarop de bestreden beslissing zich baseert verouderd. Laghman wordt er ook niet besproken. Ook is de landeninformatie gebaseerd op beperkte getuigenissen van één persoon.

De Taliban was in Laghman vlak voor de machtsovername inderdaad vaak betrokken in gevechten, met alle gevolgen (gewonde en gesneuvelde strijders) van dien. In deze context is het uiteraard minder vanzelfsprekend dat de Taliban er voldoende vrijwilligers had: in tegendeel! Zoals het EUAA-rapport ook bevestigt (verzoeker citeert).

De informatie waarop de bestreden beslissing zich beroept om te stellen dat er geen sprake was van gedwongen rekrutering door de taliban in de regio van herkomst van verzoeker is aldus gedateerd. Verzoeker weet heel goed dat in het district Qarghayi mensen wél gedwongen werden. Verzoeker wenst ook zijn profiel als jongeman te benadrukken, hetgeen interessant is voor de taliban.

De bestreden beslissing hield ook geen rekening met het feit dat verzoeker Tadzjiek is. De spanning tussen Tadzjikistan en Afghanistan is op dit moment te snijden. Daar komt nog bij dat, zoals hieronder wordt aangetoond, de taliban moeite hebben met het bestrijden van het National Resistance Front (NRF), een gewapende beweging die voornamelijk uit etnische Tadzjiekken bestaat. Verzoeker citeert Eurasianet en Afghanistan International.

Verzoeker riskeert extra geïd te worden door de taliban omwille van zijn etniciteit.

- Aangaande de verwestering van verzoeker.

De bestreden beslissing voerde geen gedegen onderzoek naar de situatie van verzoeker na de machtsovername.

Verzoeker haalt landeninformatie aan waaruit blijkt dat er wel degelijk een risico dreigt voor terugkeerders naar Afghanistan en licht deze toe.

De verzoeker heeft intussen een heel andere kledingstijl, hij heeft geen lange baard, hij luistert in zijn vrije tijd graag naar muziek, hij heeft intussen Frans en ook Engels geleerd. Zijn reis en zijn verblijf van meer dan anderhalf jaar in België, hebben dan ook een duidelijke impact op hem nagelaten. Hij leerde zelfstandig te zijn en voor zichzelf beslissingen te nemen. Daarenboven is het intussen compleet normaal voor de verzoeker om conversaties te hebben met vrouwen, en om naar hen te luisteren en hun mening in acht te nemen. Dit is in Afghanistan onmogelijk, hij zou zelfs gestraft kunnen worden indien hij een gesprek zou aangaan met een vrouw in het openbaar. Hij acht het onmogelijk voor hem om zich te reintegreren in de hiërarchische Afgaanse samenleving. Zijn vrees om als verwesterd worden gepercipieerd is dan ook reëel, en niet louter hypothetisch.

2.1.1.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Verzoeker wijst op UNCHR's "*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*" van februari 2022 dat stelt dat het vooralsnog te vroeg is om beslissingen te nemen, zij het over de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Zowel UNHCR als EUAA stellen dat er op dit moment slechts beperkte informatie beschikbaar is. Cedoca komt in zijn COI Focus tot een andere conclusie (verzoekschrift, stuk 18).

Nansen stelt dat de UNCHR-richtlijnen meer gewicht moeten worden gegeven dan die van de EUAA. De bestreden beslissing kan niet zomaar het advies van UNHCR naast zich neerleggen. Indien dit toch gebeurt, dan moet dit gebeuren met nauwkeurige en actuele informatie uit verschillende soorten bronnen.

Ook 11.11.11 hekelt de negatieve beslissingen die door de commissaris-generaal werden genomen ten aanzien van Afghaanse verzoekers om internationale bescherming, tegen het advies van UNHCR in (verzoekschrift, stuk 19).

Bovendien stelt de bestreden beslissing dat de verzoeker naliet om aan te tonen dat de machtsovername door de taliban een impact heeft op zijn individuele situatie in Afghanistan. Deze verwachting is echter niet in overeenstemming met de medewerkingsplicht van het Commissariaat-generaal. Vluchtelingenwerk Vlaanderen analyseerde dit punt reeds zeer nauwkeurig (verzoekschrift, stuk 19).

- Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker merkt op dat de humanitaire situatie in Afghanistan prangend is en te wijten is aan de taliban en licht toe aan de hand van landeninformatie. Aldus komt verzoeker in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

- Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent ook dat de veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds zeer precair is en licht toe aan de hand van landeninformatie. Verzoeker komt aldus in aanmerking voor de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte moet de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) worden geanalyseerd, met name drie arresten waarin het Hof verduidelijkt wanneer socio-economische omstandigheden de vereiste drempel van ernst bereiken om te kunnen besluiten dat er sprake is van onmenselijke behandeling, en dus van een schending van artikel 3 van het EVRM. In de analyse van Vluchtelingenwerk Vlaanderen wordt deze rechtspraak van het EHRM weergegeven (verzoekschrift, stuk 17).

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift volgende stukken:

- 4. Nansen, “*Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek*”, oktober 2021, beschikbaar op: <https://nansen-refugee.be/wpcontent/uploads/2021/11/NANSEN-Profile-5-21-Volgend-verzoek-Talibanmachtsovername.pdf>;
- 5. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), “*UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*”, februari 2022, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/61d851cd4.html>;
- 6. UNOCHA, “*Situation of human rights in Afghanistan, and technical assistance achievements in the field of human rights - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights*”, februari 2022, beschikbaar op: https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/A_HRC_49_90_E.pdf 57;
- 7. OHCHR, “*Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan*”, 7 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.ohchr.org/en/statements/2022/03/interactive-dialogue-high-commissioners-report-afghanistan?LangID=E&NewsID=28218>;
- 8. World Food Programme (WFP), “*Our presence is hope: Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan*”, 25 januari 2022, beschikbaar op: <https://www.wfp.org/stories/ourpresence-hope-call-funds-winter-spells-hunger-afghanistan-0>;
- 9. United Nations, Statement by Dr Ramiz Alakbarov, Deputy Special Representative for the Secretary General, Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator, on the Continued Food Insecurity and Malnutrition Crisis Facing People in Afghanistan, 15 maart 2022, beschikbaar op: <https://afghanistan.un.org/en/174875-statement-dr-ramiz-alakbarov-deputy-specialrepresentative-secretary-general-resident>;
- 10. U.K. Home Office, “*Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban*”, februari 2022; beschikbaar op: https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1054280/AFG_CPIN_Fear_of_the_Taliban.pdf;

- 11. U.K. Home Office, "Country Policy and Information Note Afghanistan: Humanitarian situation", februari 2022, beschikbaar op: https://www.ecoi.net/en/file/local/2068082/AFG_CPIN_Humanitarian_situation.pdf;
- 12. France 24, "Afghanistan's health system on the brink as Taliban confront a difficult winter", 8 november 2021, beschikbaar op: <https://www.france24.com/en/asia-pacific/20211108-afghanistan-s-health-system-on-the-brink-as-taliban-confront-a-difficult-winter>;
- 13. U.K. Home Office, "Country Policy and Information Note Afghanistan: Security situation", februari 2022, beschikbaar op: https://www.ecoi.net/en/file/local/2068084/AFG_CPIN_Security_situation.pdf;
- 14. La Libre, "Les Afghans aussi méritent notre aide", 23 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.lalibre.be/debats/opinions/2022/03/23/les-afghans-aussi-meritent-notreaide-M3JOY6JWYBDUJFB4ZSXWNU2VMII>;
- 15. OSAR, "Afghanistan: risques au retour liés à « l'occidentalisation »", 26 maart 2021, beschikbaar op: https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslaenderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/210326_AFG_Verwestlichung_f.pdf;
- 16. Hasth-e-Subh Daily, "U.S. Airstrike on a Weapons Depot Kills 30 Taliban Militants in Helmand Province", 8 april 2022, beschikbaar op: <https://8am.af/eng/u-s-airstrike-on-a-weapons-depot-kills-30-taliban-militants-in-helmand-province/>;
- 17. Vluchtelingenwerk Vlaanderen, "Afghanistan: Juridische analyse beslissingen CGVS", 25 april 2022. Beschikbaar op: <https://vluchtelingenwerk.be/sites/default/files/media/documenten/RAPPORT%20-%20Juridische%20analyse%20beslissingen%20CGVS.pdf>;
- 18. NANSEN Note 2 – 22, "Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afgaanse dossiers", 23 juni 2022. Beschikbaar op: <https://nansenrefugee.be/wp-content/uploads/2022/06/220616-NANSEN-Notes-UNHCR-enEUAA-beleidsrichtlijnen-Finale-versie.pdf>;
- 19. 11.11.11 en UPINION, "Between a Rock and a Hard Place: Afghan Migrants in Turkey One Year after the Fall of Kabul", 11 augustus 2022. Beschikbaar op: https://11.be/sites/default/files/2022-08/Report_Between%20a%20rock%20and%20a%20hard%20place_2022_11.11.11.pdf.

2.1.3. De volgende landeninformatie wordt ook aangehaald in het verzoekschrift:

- EUAA, «Country Guidance: Afghanistan: Common analysis and guidance note», April 2022, pp. 69-70. Beschikbaar op: https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022-04/2022_04_Country_Guidance_Afghanistan_EN_1.pdf;
- Eurasianet, «Taliban target Tajik Islamic State fighters», 29 juli 2022, <https://eurasianet.org/taliban-target-tajikislamic-state-fighters>;
- Afghanistan International, «Tajik Taliban Reluctant To Fight Against National Resistance Front, Says Report », 9 augustus 2022, <https://www.afintl.com/en/202209087583>;
- Human Rights Watch, "Afghanistan: Events of 2021", beschikbaar op: <https://www.hrw.org/worldreport/2022/country-chapters/afghanistan>;
- WeWorld, Flash Update #01: "Women and Girls in Afghanistan – May 2022", 12 mei 2022, <https://reliefweb.int/report/afghanistan/flash-update-01-women-and-girls-afghanistan-may-2022>;
- EASO, "Afghanistan Country focus: Country of Origin Information Report", januari 2022, p. 25, 59, 61-65;
- World Food Programme (WFP) & Food and Agriculture Organization (FAO) of the United Nations, Hunger Hotspots. FAO-WFP early warnings on acute food insecurity: February to May 2022 Outlook, 2022, p. 10. Beschikbaar op: <https://doi.org/10.4060/cb8376en>;
- UN News, "Afghanistan: UN launches largest single country aid appeal ever", 11 januari 2022, beschikbaar op: <https://news.un.org/en/story/2022/01/1109492>;
- ONU Info, "Afghanistan: un bond de 9 millions de personnes souffrant de faim aiguë en 8 mois" – ONU, 15 maart 2022, beschikbaar op: <https://news.un.org/fr/story/2022/03/1116342>;
- World Food Programme (WFP), "Afghanistan Emergency", beschikbaar op: https://www.wfp.org/emergencies/afghanistan-emergency?_ga=2.175369258.92035765.1647553870-1001821024.1647553870;
- France 24, «En Afghanistan, "certains vendent déjà leurs enfants pour nourrir leur famille"» maart 2022, beschikbaar op: <https://amp.france24.com/fr/asi-pacifique/20220331-en-afghanistan-certains-vendent-déjà-leurs-enfants-pournourrir-leur-famille>;
- NPR, "Parents selling children shows desperation in Afghanistan", 31 december 2021, beschikbaar op: <https://www.npr.org/2021/12/31/1069428211/parents-selling-children-shows-desperation-in-afghanistan?t=1647953798500>;

- Human Rights Watch, “*Time Running Out to Address Afghanistan’s Hunger Crisis*”, 17 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/news/2022/03/17/time-running-out-address-afghanistans-hunger-crisis>;
- European Commission, “*Afghanistan: Acute Food Insecurity Situation for March - May 2022 and Projection for June - November 2022*”, 12 mei 2022, beschikbaar op: https://knowledge4policy.ec.europa.eu/publication/afghanistanaacute-food-insecurity-situation-march-may-2022-projection-june-november_e;
- OCHA, “*Afghanistan: Flash Floods - May 2022 (status: ongoing)*”, 10 mei 2022. Geraadpleegd op 17 mei 2022, op: <https://reliefweb.int/disaster/ff-2022-000209-afg>;
- United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs, “*Afghanistan: Flash Flooding in the Central, Eastern, Western and South-Eastern Regions - Flash Update No. 5*”, 24 augustus 2022, p. 1. Beschikbaar op: https://www.humanitarianresponse.info/sites/www.humanitarianresponse.info/files/documents/files/flash_update_5_-_flash_floods_in_afghanistan_24_august_2022.pdf;
- EHRM nr. 8319/07 and 11449/07, 28 juni 2011, “*Sufi and Elmi v. United Kingdom*”, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/cases,ECHR,4e09d29d2.html>, paragraaf 272 en 275;
- Reliefweb (RW), “*Afghanistan: Earthquake - Jun 2022, status: ongoing*”. Geraadpleegd op 4 juli op: <https://reliefweb.int/disaster/eq-2022-000232-afg>;
- Wion, Afghanistan: 5.3-magnitude earthquake kills eight people and injures nine others, 5 september 2022, <https://www.wionews.com/world/afghanistan-53-magnitude-earthquake-kills-eight-people-and-injures-nine-others513016>;
- The Washington Post, «*Taliban struggles to respond to earthquake amid international isolation*», 24 juni 2022. Geraadpleegd op 27 juni op: <https://www.washingtonpost.com/world/2022/06/24/afghanistan-earthquake-us-unaid/>;
- Reuters, “*Afghans face "avalanche of hunger and destitution" - UN agency*”, 14 december 2021, beschikbaar op: <https://www.reuters.com/world/asia-pacific/afghans-face-avalanche-hunger-destitution-un-agency-2021-12-14/>;
- Jurist, “*Afghanistan dispatch: Taliban ignore real problems while invading private homes in arbitrary searches*”, 13 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.jurist.org/news/2022/03/afghanistan-dispatch-taliban-ignore-real-problems-while-invading-private-homes-in-arbitrary-searches>;
- UNOCHA, “*Afghanistan: Humanitarian Response Plan (2022)*”, 11 januari 2022, p. 10, beschikbaar op: <https://www.humanitarianresponse.info/en/operations/afghanistan/document/afghanistan-humanitarianresponse-plan-2022>;
- Le Point, «*Afghanistan: entre talibans et EI, peur sur la ville à Jalalabad*», 21 januari 2022, beschikbaar op: <https://amp.lepoint.fr/2461436>;
- ASYLOS, “*Afghanistan: COI Repository*”, 6 april 2022, pp. 16-48, beschikbaar op: <https://www.asylos.eu/Handlers/Download.ashx?IDMF=da2dbc1d-d8d9-47ff-80fc-fa32d3cbbf7c-en>;
- European Parliament – Delegations, “*Statement of 20 April 2022 on deadly attack on a boys’ school in Kabul’s Hazara Shia district*”, 20 april 2022, beschikbaar op: <https://www.europarl.europa.eu/delegations/en/statement-of-20-april2022-on-deadly-att/product-details/20220421DPU32661>. 33 UK Home Office, *Country Policy and Information Note - Afghanistan*:
- UK Home Office, «*Country Policy and Information Note – Afghanistan: Security situation*», April 2022, pp. 15-16. Beschikbaar op: https://www.ecoi.net/en/file/local/2072484/AFG_CPIN_Security_situation.pdf;
- The Diplomat, “*As the World Looks Away, Violence Is on the Rise Again in Afghanistan*”, 11 mei 2022, <https://thediplomat.com/2022/05/as-the-world-looks-away-violence-is-on-the-rise-again-in-afghanistan/>;
- ACLED and APW, “*Tracking disorder during Taliban rule in Afghanistan*”, April 2022, pp. 5. Geraadpleegd op 16 juni 2022 op: https://www.ecoi.net/en/file/local/2071514/ACLED_APW_JointReport_Tracking-Disorder-DuringTaliban-Rule-in-Afghanistan_WebFin2022;
- ACLED, “*Regional Overview - South Asia and Afghanistan (24-30 September 2022)*”, 6 oktober 2022, <https://acleddata.com/2022/10/06/regional-overview-south-asia-and-afghanistan-24-30-september-2022/>;
- ACLED, “*Regional Overview - South Asia and Afghanistan (17 – 23 September 2022)*”, 29 september 2022, <https://acleddata.com/2022/09/29/regional-overview-south-asia-and-afghanistan-17-23-september-2022/>;
- USDOS, “*Communiqué of the Special Representatives and Envoys for Afghanistan*”, 8 april 2022, beschikbaar op: <https://www.state.gov/communique-of-the-special-representatives-and-envoys-for-afghanistan/>;

- ACLED, “Regional Overview - South Asia and Afghanistan (11 June – 17 June 2022)”, 23 juni 2022, beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/06/23/regional-overview-south-asia-and-afghanistan-11-17-june-2022/>;
- ACLED, “Regional Overview - South Asia and Afghanistan (17 – 23 September 2022)”, 29 september 2022, <https://acleddata.com/2022/09/29/regional-overview-south-asia-and-afghanistan-17-23-september-2022/>.

2.1.4. In een aanvullende nota van 25 november 2022 brengt de commissaris-generaal de volgende informatie ter kennis:

“EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022

COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus._afghanistan._veiligheidssituatie_20220505.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>”.

2.1.5. Op 2 december 2022 legde verzoeker een aanvullende nota neer met kopieën van de politiekaart en het rijbewijs van zijn vader.

2.2. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3 van de Richtlijn 2013/32/EU.

De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/3, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren”*.

2.3.1. De bestreden beslissing oordeelde op goede gronden dat er geen geloof kon worden gehecht aan de beweerdde vervolging die verzoeker zou hebben ervaren daar hij gebrekkige verklaringen aflegde omtrent de juiste werkzaamheden van zijn vader (i), de vervolging van zijn vader door de taliban niet aannemelijk is (ii) zijn verklaringen omtrent gedwongen rekrutering niet kunnen overtuigen en (iii) de documenten die verzoeker voorlegt inzake zijn vaders werkzaamheden en zijn redenen voor zijn verzoek om internationale bescherming in strijd blijken met de afgelegde verklaringen.

Verzoeker kan geen afbreuk doen aan deze vaststellingen door op algemene te verwijzen naar zijn profiel, het bekritisieren van de gevolgtrekking van de bestreden beslissing en het aanbrengen van vergoelijken.

De bestreden beslissing stelde vooreerst terecht dat verzoeker zijn laattijdige verzoek om internationale bescherming afbreuk doet aan de beweerdde ernst van de door hem opgeworpen vervolgingsfeiten:

“Vooreerst blijkt uit de gegevens in uw administratief dossier dat u eerder op 16 september 2020 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Bulgarije (Brief van Dublin Unit Bulgarije dd. 11/05/ in het administratief dossier). Evenwel gevraagd of u eerder in een ander land asiel aanvraag, stelt u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat er enkel vingerafdrukken werden afgenomen in Bulgarije (Verklaring DVZ, punt 22). Zelfs tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS blijft u dit volhouden, ofschoon u expliciet gevraagd wordt of u ook geen asiel in Bulgarije aanvraag (CGVS, p. 16). U heeft daarnaast nog verschillende andere EU-landen doorkruist zonder er bescherming aan te vragen (Verklaring DVZ, punt 37). U geeft aan onderweg gehoord te hebben dat België een goed land is voor vluchtelingen en Frankrijk en Italië zouden geen verblijfplaatsen aan vluchtelingen geven (Verklaring DVZ, punt 31). Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Dat u zich aan de procedure onttrokken heeft in Bulgarije en helemaal doorgereisd bent tot in België, is een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming.”

Verzoekers betoog dat hij in Bulgarije werd mishandeld betreft een blote bewering die niet wordt gestaafd door enig concreet bewijsstuk behoudens de verklaringen van verzoeker. De Raad herinnert er aan dat Bulgarije als EU-lidstaat gebonden is niet alleen door het geheel van het *acquis* inzake asiel doch ook door het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens waardoor, mede door het vertrouwensbeginsel geconcretiseerd in het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17,

C319/17 en C-438/17, kan worden verwacht dat verzoekers grondrechten worden geëerbiedigd in Bulgarije, behoudens tegenbewijs. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker wel degelijk een verzoek tot internationale bescherming indiende in Bulgarije. Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker op de hoogte is van dergelijk procedureverloop. De onttrekking van verzoeker aan de Bulgaarse asielpcedure, gepaard met het gegeven dat verzoeker doorheen meerdere andere EU-lidstaten reisde vooraleer in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, werd door de bestreden beslissing terecht aangemerkt als een gedrag dat klemt met verzoekers verklaarde dringende nood aan internationale bescherming.

De bestreden beslissing oordeelde verder op pertinente wijze dat verzoeker zijn verklaringen omtrent de werkzaamheden van zijn vader niet kunnen overtuigen:

“Vooreerst kan er geen geloof worden gehecht aan de beweerde problemen van uw vader met de taliban. Ongeveer twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan zou uw vader begonnen zijn als chauffeur voor J.N., het plaatsvervangend hoofd van de inlichtingendienst in Kunar provincie. U bent echter heel vaag over het werk van uw vader en kan hier, ondanks dat u de oudste zoon in een gezin van vier kinderen zou zijn en reeds 18 jaar oud geweest zou zijn ten tijde van deze problemen, weinig informatie over geven. Op de vraag meer uitleg te geven over wat deze inlichtingendienst precies deed, kan u geen antwoord geven (CGVS, p. 12). Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud nogmaals gevraagd wordt iets meer over die inlichtingendiensten in Afghanistan te vertellen, stelt u opnieuw verder niets te weten. U heeft bovendien geen idee binnen welk directoraat deze inlichtingendiensten opereerden. Gevraagd of u ooit van het National Directorate of Security (NDS) heeft gehoord, claimt u plots dat uw vader niet voor de NDS maar voor de nationale politie zou gewerkt hebben (CGVS, p. 13). Het is vreemd dat u stelt dat uw vader als chauffeur voor de inlichtingendienst werkte maar eigenlijk de nationale politie bedoelt. De inlichtingendienst of NDS in Afghanistan is namelijk een geheel andere entiteit dan de Afghaanse nationale politie (informatie administratief dossier). Bij DVZ heeft u het over de plaatsvervangende directeur van de informatiedienst in Kunar (Vragenlijst, punt 5). Bovendien vermeldt het document van de dorpsouderen en malik van uw dorp ter bevestiging van uw vader zijn dood expliciet dat uw vader als chauffeur van de adjunct directeur van de National Directorate of Security in Kunar werkzaam was. Dit wilt met andere woorden zeggen dat uw vader toch werkzaam zou geweest zijn voor de NDS en niet de Afghaanse nationale politie. Dat u stelt dat uw vader zeker niet voor de NDS werkte maar voor de nationale politie terwijl het document van de dorpsouderen en de malik wel degelijk spreekt over de NDS, is hoogst eigenaardig. De vaststelling dat u een document neerlegt waarvan de inhoud niet strookt met uw verklaringen, doet niet alleen afbreuk aan de bewijswaarde van dit document, maar ook aan uw voorgehouden profiel en algehele geloofwaardigheid op zich.

Uw vader zou chauffeur geweest zijn voor de plaatsvervangende directeur J.N. en samen met deze naar de verschillende districten in Kunar gereden zijn om de veiligheidsposten te controleren en na te gaan of de soldaten genoeg eten en materiaal kregen (CGVS, p. 13-14). Naar welke plaatsen ze reden, weet u niet. Even later heeft u het dan weer over het volgen en controleren van de militaire officieren en het nagaan of er voldoende eten en materiaal geleverd werd aan de politie. U blokt vervolgens verdere vragen meteen af door op te werpen dat u hier niet meer info over heeft (CGVS, p. 14). Wie de directeur van de inlichtingendienst in Kunar provincie was, kan u niet zeggen (CGVS, p. 13). Verder heeft u geen idee of er nog andere chauffeurs waren zoals uw vader die voor prominente personen van de inlichtingendienst rondreden. Soms zouden andere soldaten uw vader en de plaatsvervangende directeur vergezeld hebben maar waarom weet u ook niet (CGVS, p. 14). Voorts heeft u geen documenten die het werk van uw vader kunnen staven. Dit zou te moeilijk geweest zijn om te verkrijgen vanuit Afghanistan. Nochtans was het wel mogelijk om via uw maternale oom de taskara van u en uw vader en de twee brieven acht dagen voor uw persoonlijk onderhoud te verzenden per post (CGVS, p. 15).”

Verzoeker kan geen afbreuk doen aan deze terechte vaststellingen door te verwijzen naar zijn jonge leeftijd. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker ten tijde van zijn vertrek ongeveer 18 jaar oud was, waardoor bezwaarlijk kan worden voorgehouden dat verzoeker zo een jonge leeftijd zou hebben dat hij zich niet zou hebben kunnen vergewissen over de juiste aard van de werkzaamheden van zijn vader. Waar verzoeker voorhoudt dat kinderen in Afghaanse gezinnen niet op de hoogte worden gehouden van de werkzaamheden van hun vader merkt de Raad op dat dit betoog niet gebaseerd is op enig concreet element en zuiver speculatief is. Van verzoeker kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat hij op coherente wijze en met enige mate van detail zou kunnen vertellen over de werkzaamheden van zijn vader. Zoals reeds door de bestreden beslissing werd vastgesteld was verzoeker echter niet in staat om op consistente, gedetailleerde wijze toelichting te verschaffen over de werkzaamheden van zijn vader.

Waar verzoeker verder volhardt in de stelling dat zijn vader voor de inlichtingendienst voor de politie werkte en niet voor de NDS, merkt de Raad op verzoeker met zulks verweer geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing. Het komt aan de verzoeker toe om de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten te weerleggen, doch beperkt hij zich thans tot het herhalen van zijn eerdere verklaringen.

Verzoeker legt in een aanvullende nota documenten neer ter staving van de werkzaamheden van zijn vader. De Raad merkt vooreerst op dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit *in casu* niet het geval. De Raad wijst er verder op dat deze documenten kopieën betreffen waarvan de inhoud en vorm gemakkelijk via knip- en plakwerk kan worden gefabriceerd. De bewijswaarde van deze documenten is dan ook relatief. Voorts moet worden opgemerkt dat verzoeker in zijn verzoekschrift betoogde dat het niet mogelijk was om enige vorm van documentatie omtrent de werkzaamheden van zijn vader te bekomen, temeer gelet op de machtsovername door de taliban. Het is de Raad dan ook niet duidelijk hoe verzoeker thans over documenten over de werkzaamheden van vader beschikt, daar enige uitleg ontbreekt. Dat verzoeker plots komt aandraven met deze documenten terwijl hij eerder stelde dat dit onmogelijk was doet dan ook afbreuk aan diens geloofwaardigheid.

Voorts merkte de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker zijn verklaringen omtrent de aanslag op zijn vader niet overtuigden:

“Uw vader zou teruggekomen zijn van zijn werk met verlof op een donderdag- of vrijdagavond, twintig dagen voor grote Eid. Diezelfde avond nog zou de taliban naar jullie huis zijn gekomen en uw vader vermoord hebben (CGVS, p. 16-17). Hoe de taliban te weten zouden zijn gekomen dat uw vader met verlof naar huis zou gekomen zijn en wie hen zou hebben kunnen ingelicht hebben, weet u niet (CGVS, p. 18). Hoeveel talibanleden naar jullie huis kwamen weet u ook niet, niemand zou dit gezien hebben. Het is heel eigenaardig dat net diezelfde avond dat uw vader thuis kwam met verlof, de taliban aan jullie deur zouden staan. Temeer u zelf stelt dat de taliban niet in uw dorp verbleven (CGVS, p. 9). Voordien zouden de taliban nooit bij jullie zijn langs gekomen en nooit uw vader gezocht hebben (CGVS, p. 17). Waarom de taliban bovendien uw vader zouden vermoorden kan u ook niet zeggen. U stelt zelf dat uw vader geen hoge ambtenaar van de overheid of commandant was maar gewoon een chauffeur was (CGVS, p. 18). Gevraagd of u weet heeft van andere leden van de inlichtingendienst die eerder gedood werden door de taliban, kan u niemand benoemen. Het is ongeloofwaardig dat de taliban uw vader als chauffeur zouden vermoorden terwijl andere leden van de inlichtingendienst, zoals de plaatsvervangende directeur zelf en andere prominente leden binnen de inlichtingendienst, niet geïdendeerd zouden worden. Tevens zou de overheid op de plaats van de moord van uw vader zijn langsgekomen en foto's en dergelijke gemaakt hebben maar documenten hiervan heeft u niet (CGVS, p. 19). Het document van de malik en dorpsouderen ter staving van de dood van uw vader spreekt verder nog over het gegeven dat de taliban ook diezelfde avond u trachtten te vermoorden. Nochtans haalt u hier zelf niets over aan. U claimt enkel dat de taliban uw vader die avond vermoordden en uw moeder u bij het horen van de gewerschoten al beval het huis te verlaten. Toen de taliban de tweede keer bij jullie huis langskwamen, zouden ze naar u gevraagd en gezocht hebben (CGVS, p. 17).

Over de kwestie dat u diezelfde avond van de moord op uw vader al het doelwit van de taliban zou geweest zijn, maakt u geen melding. Dat ze u enerzijds zouden willen vermoorden en anderzijds zouden willen rekruteren, valt toch wel moeilijk met elkaar te rijmen.”

Het gegeven dat verzoekers vader elke donderdag dan wel vrijdag op verlof ging, doet geen afbreuk aan de onduidelijkheid over hoe de taliban juist te weten kwamen dat verzoekers vader juist ging thuis zijn. De bestreden beslissing stelde hierbij terecht dat de taliban niet in het dorp van verzoeker verbleven en voordien nooit langskwamen en zijn vader zochten. Uit het voorgaande kan genoegzaam worden afgeleid dat het niet geloofwaardig is dat de taliban plots opdaagden, te meer verzoeker de motieven omtrent de vraagtekens die werden geplaatst bij zijn vader als doelwit ongemoeid laat, alsook het gebrek aan feitelijk bewijsmateriaal ondanks het feit dat er wel degelijk een onderzoek van de overheid plaatsvond.

Verzoeker stelt verder dat hij niet werd bedreigd door de taliban de avond dat zijn vader werd vermoord door de taliban, maar het algemeen geweten is dat indien verzoeker thuis was geweest dat hij ook zou worden vermoord. In dit verband stelt verzoeker dat het niet vreemd is dat de taliban hem wilde rekruteren dan wel doden, hij wist niet wat de taliban precies wilden, enkel dat ze wraak nemen op de oudste zoons van overheidsmedewerkers.

Verzoeker gaat echter voorbij aan de bestreden beslissing waar deze pertinent opmerkte dat uit het door verzoeker neergelegde document van de maliks blijkt dat de taliban verzoeker poogden te doden op hetzelfde moment als zijn vader werd gedood, maar verzoeker zijn verklaringen hiermee niet stroken. Verzoeker kan deze vastgestelde inconsistentie niet tenietdoen door te impliceren dat de maliks op speculatieve wijze zouden hebben neergeschreven dat de taliban hem wilden doden. Zelfs indien verzoeker wordt gevolgd dat de maliks dit op algemene wijze neerschreven, is het niet geloofwaardig dat verzoeker niets vermeldde over de vermeende intentie van de taliban om hem te doden. Het betoog van verzoeker in het verzoekschrift dat hij niet wist wat de taliban precies wilden, bevestigt slechts de wisselende verklaringen van verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud, waar hij geen enkel gewag maakte van het feit dat de taliban hem wilden doden en enkel stelde dat ze hem wilden rekruteren, dan wel met de dreiging van de dood indien hij zou weigeren (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 17, 19-20). Dat verzoeker plots stelt dat hij niet wist dat de taliban hem wilden rekruteren dan wel vermoorden doet dan ook verder afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

De bestreden beslissing oordeelde tot slot terecht dat er geen geloof kon worden gehecht aan de gedwongen rekrutering van verzoeker:

“De door u beweerde rekrutering door de taliban strookt bovendien niet met de informatie die het CGVS heeft over rekrutering door de taliban. Immers, uit de beschikbare informatie in het rapport EASO, COI Report: Afghanistan: Recruitment by armed groups van september 2016 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf) blijkt dat een gedwongen rekrutering door de taliban zoals die door u beschreven werd, weinig gebruikelijk is in Afghanistan. De taliban maken namelijk zelden gebruik van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Uit deze informatie blijkt verder dat rekrutering door de taliban hoofdzakelijk gebeurt op vrijwillige basis door een gedeelde ideologische visie, omwille van werkloosheid, geldnood, beveiliging tegen andere gewapende militieën enz. en dat dwang eerder een uitzondering vormt. De taliban hebben immers geen moeite om vrijwilligers aan te trekken en gaan zelden of nooit over tot het gebruik van dwang. Gedwongen rekrutering kan gebeuren in gebieden en op tijden waarin de taliban meer manschappen nodig heeft, maar dit gebeurt uitzonderlijk.”

Verzoeker stelt dat zijn rekrutering afweek van de door de bestreden beslissing vooropgestelde methode, maar doet met dit verweer geen afbreuk aan de vaststellingen van de bestreden beslissing daar het aan hem toekomt om de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten te weerleggen.

Waar verzoeker verder stelt dat de bestreden beslissing zich baseert op verouderde landeninformatie die gebaseerd is op beperkte getuigenissen, merkt de Raad op dat verzoeker geen concrete elementen of informatie aanhaalt waaruit zou blijken dat de door de bestreden beslissing neergelegde landeninformatie niet langer zou gelden wat gedwongen rekrutering betreft in de periode voor de machtsovername van de taliban, waarin de vermeende problemen van verzoeker zich afspeelden. Verzoeker meent verder dat de voormelde landeninformatie is gebaseerd op een telefoongesprek met één persoon, doch de Raad merkt op uit een lezing van de landeninformatie blijkt dat er een veelheid aan bronnen werd betrokken bij de analyse van de gedwongen rekrutering. Verzoeker betoogt verder dat er in Laghman sprake was van meerdere gevechten, waardoor de taliban genoodzaakt was om over te gaan tot gedwongen rekrutering om hun gevallen strijders te vervangen. Verzoeker legt hier echter geen informatie over neer. Evenmin kan verzoeker worden gevolgd dat hij zeer goed op de hoogte was van gedwongen rekrutering in zijn district, daar verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud enkel weet had van één enkel geval van gedwongen rekrutering, hetgeen bezwaarlijk kan worden beschouwd als een wijdverspreid fenomeen (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 10, 20). Wat verzoekers profiel betreft, kan niet worden ingezien dat verzoeker louter omwille van zijn jeugdige leeftijd een interessant profiel zou hebben voor de taliban, omdat er geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een systematische gedwongen rekrutering van jongemannen in zijn regio van herkomst. Tot slot wijst verzoeker op het feit dat hij Tadzjiek is en daardoor een verhoogd risico loopt. Uit de door verzoeker neergelegde landeninformatie blijkt dat er gewag wordt gemaakt van aanvallen uitgevoerd door de taliban tegen Tadzjiek-gemeenschappen. Deze aanvallen kaderen echter in de strijd van de taliban tegen ISKP. Voorts wordt er gewag gemaakt van oorlogsmisdaden tegen Tadzjiek door de taliban in de Pansjhir-vallei, doch kadert dit in de strijd tegen de NRF en dit gebied behoort niet tot de provincie Laghman. Uit de informatie die voorligt blijkt niet dat Tadzjiek louter omwille van hun etniciteit worden gevisieerd door de taliban en bijgevolg enige vervolging riskeren. Verzoeker heeft overigens bij aanvang van de procedure zich geïdentificeerd als Pashtoun en aangegeven dat zijn vader Tadzjiek en zijn moeder Pashtoun is, maar hier verder geen

redenen aan verbonden heeft ter rechtvaardiging van zijn verzoek om internationale bescherming (DVZ-verklaring, stuk 5, p. 6; CGVS-vragenlijst, stuk 5).

2.3.2. Artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “*een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- *leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en*
- *de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.*

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering betreft als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of terugkeerders’ niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienstige overtuiging’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht.

Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game'.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en op het handhavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de-factoregering* van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-facto*-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-factoregeringen*. Bij de machtsovername heeft de *de-factoregering* de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht; een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de-factoministerie* telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de-factoministerie* slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder "*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*". Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "*gedrags- en kledingkwesaties*" (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden.

De toepassing van "*amr bilmaruf*" ('deugdzaamheidsbevordering') verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door "*amr bil-maruf*" of rechtstreeks door plaatselijke commandanten,

in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate* van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals* p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder zijn veranderd, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het defactoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-facto*-talibanautoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto*-talibanautoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-facto*-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten zijn vertrokken, wat wordt beschouwd als 'verkeerd' en 'verdacht' (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de-facto* talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders

op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23-24 in de EUAA *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat sinds de machtsovername door de taliban er verschillende uitdagingen bestaan bij het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen of informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat Afghanen die terugkeren uit Europa, louter omwille van hun verblijf in Europa, het risico lopen dat is vereist om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging als ze bij hun terugkeer naar Afghanistan het 'spel' kunnen spelen en zich alsoo aan de regels van de taliban en lokale gebruiken houden waardoor ze de aandacht van de taliban kunnen vermijden (cf. EHRM 28 juni 2011, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game').

Uit objectieve landeninformatie blijkt aldus niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Immers, niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal worden beschouwd als verwesterd. Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door verzoeker te worden aangereikt.

Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA bijtreden (EUAA *Country Guidance Afghanistan* april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij weliswaar met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of

uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit Europa betreft, blijkt nergens uit de beschikbare informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. In de EUAA “*Country Guidance Afghanistan*” van april 2022 wordt verwezen naar de EASO COI query ‘Afghan nationals perceived as ‘Westernised’ van 2 september 2020. Ook uit deze query, die weliswaar dateert van voor de val van de Afghaanse regering, blijkt dat niet elke Afghaan die terugkeert naar Afghanistan hetzelfde risico loopt om als verwesterd te worden beschouwd. Dit is afhankelijk van de individuele elementen (p. 4).

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. Een persoonlijk risico voor verzoeker om te worden beschouwd als verwesterd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten de individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

In zijn verzoekschrift citeert verzoeker uit algemene landeninformatie en koppelt hij hieraan een vrees omwille van zijn “*verwestering*” en zijn “*terugkeer uit Europa*”. Verzoeker stelt dat hij meer dan anderhalf jaar in België verblijft. Verzoeker heeft een andere kledingstijl, geen lange baard, luistert graag naar muziek en spreekt ook Frans en Engels. Hij vindt het normaal om te converseren met vrouwen en naar hen te luisteren, hetgeen in Afghanistan onmogelijk is. Hij acht het volkomen onmogelijk om te integreren in de Afghaanse maatschappij.

Uit de voorliggende elementen blijkt echter geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker zich sinds maart 2021 in België bevindt, maar dit bezwaarlijk kan worden aanzien als een lange periode. De Raad stelt vast dat het beweerde reeds afgelegde integratietraject van verzoeker niet wordt gestaafd, minstens kan uit verzoekers beweringen niet worden afgeleid dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker nog steeds Pashtu spreekt, zo blijkt uit diens persoonlijke onderhoud (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 1). Verzoeker zijn gezinsleden en familie wonen, zover blijkt uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, nog steeds in Afghanistan. Noch het verzoekschrift, noch de aanvullende nota betwisten dit. Aangaande het uiterlijk van verzoeker, zoals zijn kapsel en kledij, merkt de Raad op dat deze uiterlijke kenmerken niet van die aard zijn dat verzoeker deze niet kan aanpassen teneinde zich te conformeren naar de geldende normen van de Afghaanse maatschappij. Het feit dat verzoeker hier respect voor vrouwen heeft is evenmin een element dat van zulke aard is dat het doet besluiten dat verzoeker niet langer zou kunnen aarden in Afghanistan. De door in zijn verzoekschrift bijgebrachte landeninformatie kan deze bovenstaande beoordeling niet ombuigen zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, *quod non*. Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is evenmin dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Onderzoek in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.4.1. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

2.4.2. Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie (hierna: het HvJ) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

- a) de Staat;*
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) niet-overheidsactoren (...).”*

Zo verduidelijkte het HvJ in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj*, C-542/13, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “*M'Bodj*” stelde het HvJ: “*In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj*, C-542/13, pt. 36, 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51; 57-58).*

Uit het geheel van de rechtspraak van het HvJ volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is.

De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Verder stelt de rechtspraak van het HvJ zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling.

Tot slot kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (*EASO Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het HvJ, meent de Raad dan ook dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA "*Country Guidance Afghanistan*" van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b, van de Richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien preciaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45 waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: "*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*").

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het HvJ, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak "*M.S.S.*" en in de zaak "*Sufi en Elmi*" (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, §

249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “M.S.S.” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan te voldoen deze EU-verplichtingen, waardoor de betrokken asielzoeker terecht komt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “M.S.S.” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in de vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (‘predominantly’) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan in Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kaboel waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten.

Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het HvJ in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch slechts weinig verwezenlijkt. Integendeel, hulpverzadiging en overbesteding droegen bij tot wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector in Afghanistan onderontwikkeld bleef, naast het gewapend conflict.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of non-gouvernementele organisaties, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidzorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de de-facto overheid en werd van de bevolking geëist om enkel Afghanis te gebruiken voor hun financiële transacties. Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele hawala-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het hawala-systeem. Het hawala-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat hawala-verstrekking hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Dit heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven.

Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden geveiseerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64*, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de-facto*-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van

de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geviséerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is.

Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie, waarbij wordt vastgesteld dat de door verzoeker neergelegde informatie grotendeels dezelfde en in eenzelfde lijn ligt als waarop de bovenstaande analyse is gebaseerd, dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat in wezen slechts tot een tegengestelde conclusie komt op dit punt, kan niet worden bijgetreden.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat personen zonder onderscheid raakt, met name zonder specifiek te worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflictgerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk zijn gericht tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook worden besloten dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal

conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Laghman en het district Qarghayi.

Voor zover verzoeker zich, teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, geeft de mate van willekeurig geweld in de provincie Laghman, zoals deze blijkt uit de beschikbare landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 (ACLEDE)*" van 7 september 2022 (p. 9-10), evenmin aanleiding tot een reëel risico zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt in het verzoekschrift actuele informatie aan met betrekking tot de veiligheidssituatie, doch deze is niet bij machte om de bovenstaande vaststellingen omtrent de veiligheidssituatie om te buigen. Deze informatie ligt immers in eenzelfde lijn als de informatie waarop de bovenstaande analyse is gebaseerd.

Verzoeker voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Afghanistan.

Gelet op het voormelde toont hij niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP